

- ÖREGEMBER: — Elég is volt ma regélni. —
*(Csendesen sóhajt végig az éjtszakai szellő a lombokon.
 Összehúzzák magukon a gúnyát.)
 (A tűz már végsőket pislákol.)*
6. LEÁNY: *(kiszakítva magát — kis szünet után — az elbeszélés
 megrázó hatása alól:)*
 Lohad a tűz:
- ÖSSZES LEÁNYOK: *(próbálnak vidám hangot megütni, de a szomorú
 történet sokkal mélyebben hatott, semhogy ez sikerül-
 hetne.)*
 A legények subába —
- ÖSSZES LEGÉNYEK: *(ugyanúgy).*
 Összebúnak a leányok csuhába;
- ÖREGEMBER: Magasan a levegőben
 Repül egy nagy lepedő fenn:
(Babonásan felnéznek a sötét égre.)
 Azon ülve muzsikálnak,
 Furulyálnak, — eltűnőben.
(A toronyóra elütötte a tizenkettőt.)
7. LEÁNY: *(feláll, — intézkedően:)*
 No hazafelé, — leányok, legények! Jójszakát!

*(Mind szedelőzködnek, felállnak és csendes szép nótaszóval meg-
 indulnak a sötét éjtszakába. — A nóta mind messzebről hallatszik,
 végül elvész a néma csöndbe. — A színen már csak az utolsó zsrát-
 nok füstölög.)*

ÚJ SZÖVETSÉG

... Így szólt Isten: „Elfogadom váltságul
 A mult bűnéért a magyar honvédet,
 Eltöröm a vesszőt gyermekeiknek,
 Emelkedjék föl a lesújtott élet...”

Vérző magyar, kiterjesztem fölédbbe
 Védő karomat, míg e csontok érnek,
 A Kárpátokig megváltott s megáldott
 Hazád lesz itt, — túl rajta nem kísérek.
 A Duklától Rotundáig fehérő
 Csaba útján én öröködöm veled,
 S a megbűnhődött multért és jövőért
 A víg esztendőt elhozom neked.“

Bodor Aladár*

* Töredék a költőnek Gyulai Agost Háborús antológiájában, a világháború idején megjelent verséből.

